

Hồi 31

Đanh Yến Tương Hùng

Ngọc Chánh Tử xem thư của Mã Quân Vũ xong, lại nghe Bạch Vân Phi nói nấy câu nữa thì lòng bà bất ngờ vực và biết mình đã nghi lầm Bạch Vân Phi, nên chào nàng và nói :

- Nếu cô nương không đến đây thì khó mà tìm được tin tức của Mã Quân Vũ, lại còn có những điểm nghi ngờ, làm cho chúng tôi nghi lầm cô nương.

Đoạn, bà đem chuyện Tô Hùng chữa bệnh cho Thanh Loan kể lại tỉ mỉ cho Bạch Vân Phi nghe.

Bạch Vân Phi mỉm cười nói :

- Có điều đáng ngờ như vậy thì quý vị có thái độ như thế cũng phải. Nhưng hiện giờ việc cần kíp nhất là phải chữa bệnh cho Loan muội đã, xong rồi sẽ nói chuyện sau!

Dứt lời, nàng cúi mình xuống, đưa mắt quan sát tỉ mỉ bệnh tình của Thanh Loan.

Ngô Không đại sư, Ngọc Chánh Tử, Lâm Ngọc Bích đều tập trung tư tưởng vào Bạch Vân Phi.

Ba người hồi hộp không biết Bạch Vân Phi có thể cứu được Thanh Loan không ?

Bạch Vân Phi không hề để ý đến chuyện bên ngoài. Nàng chú hết tâm thần vào việc xem xét bệnh nhân. Hai tay nàng thăm dò khắp thân mình của Thanh Loan.

Bỗng thấy nét mặt nàng đổi khác. Nàng ngừng tay thở ra một hơi, từ từ quay đầu lại nói với mọi người :

- Tám mạch trong người của Loan muội đều được giải thông rồi, tại sao lại chưa bớt. Thật là một căn bệnh chưa từng thấy.

Câu nói này vừa phát ra, Ngô Không cảm thấy trong lòng như muôn ngàn kim nhọn chích vào. Ông thở dài một hồi, hai tay chấp lại, miệng lâm râm niệm Phật, rồi ngâm :

*" Bồ đề bốn vô thọ
Minh kinh cùng phỉ đãi
Thoát trần đã ba mươi năm
Vẫn không nhàn tẩm thân "*

Ngâm xong bốn câu thơ, đột nhiên ông đứng dậy bỏ ra khỏi phòng.

Ngọc Chánh Tử thấy vậy, vội nhảy ra trước cửa, chặn lại, nói:

- Bệnh tình của Loan nhi chưa bớt sao đại sư lại bỏ ra đi ?

Ngô Không lạnh nhạt nói :

- Tôi đã nghĩ kỹ rồi, không còn có cách gì chữa được! Chỉ còn có cách giết chết Hồ

Nam Bình là...

Nói đến đây, ông ta ngừng lại một lúc, thò tay vào bọc lấy chiếc ngọc kim đưa ra nói tiếp :

- Đây là ngọc kim búi tóc của Huyền Thanh đạo huynh đã trao cho tôi trước khi đi tở võ với Ngọc Tiêu Tiên Tử. Đạo trưởng có nhờ tôi dùng nó để giết tên phụ thầy phản sư môn là Mã Quân Vũ. Bây giờ tôi xin giao lại. Nếu sau này có gặp lại lệnh sư huynh thì xin trao lại giùm, và nhớ nói rằng từ rày sắp đi đường mong gặp tôi nữa.

Ông trao ngọc kim tận tay Ngọc Chánh Tử, và phóng ra một chưởng vào người bà.

Ngọc Chánh Tử không ngờ ông lại xuống tay quá lệ làng với sức mạnh như thế, nên thất kinh vội né mình tránh ra.

Ngô Không đại sư thừa thế tung mình nhảy ra sân, tiến thẳng vào phòng ông, lấy gói hành trang, xách cây thiền trượng đi ra.

Ngọc Chánh Tử vội tuốt kiếm, chặn đường, nói :

- Nếu đại sư nhất định ra đi thì xin nán lại một chút để sư huynh tôi có chút chuyện cần bàn.

Ngô Không đại sư ngửa mặt lên trời cười ha hả. Tiếng cười rất kỳ lạ, không phải khóc, càng không phải cười, nó như tiếng rú của một người điên, làm cho Ngọc Chánh Tử sợ sệt.

Cười một lúc thì ngừng lại. Vẻ mặt ông thật sâu nảo. Đột nhiên, ông quay mình liếc nhìn Ngọc Chánh Tử một cái rồi bước lẻ ra ngoài.

Ngọc Chánh Tử vội chạy đến trước mặt ông, cản lại nói :

- Đại sư đã quyết định thì tôi cũng không thể nào lưu lại được. Nhưng xin đại sư hãy nán lại một chút nữa, đợi sư huynh tôi về rồi sẽ ra đi không muộn.

Ngô Không trầm mặt xuống, giận dữ nói :

- Nếu như Huyền Thanh không về thì sao ?

Ngọc Chánh Tử nói :

- Sớm tối gì trong đêm nay sư huynh tôi cũng về. Nếu không về thì sáng mai đại sư này lên đường. Ngọc Chánh Tử này tuyệt không làm rộn đại sư nữa.

Ngô Không đại sư cười lạt :

- Tôi không thể nào ở lại đây được, ở lại bao nhiêu, lòng tôi thêm chua xót bấy nhiêu. Vậy đạo trưởng hãy nhường đường cho tôi đi sau này nếu đạo trưởng có gặp tình trạng này tôi sẽ để cho đạo trưởng được ra đi tự do.

Ngọc Chánh Tử lo ngại nói :

- Nếu đại sư bỏ ra đi, sau này sư huynh tôi về, tôi biết ăn nói làm sao ?

Ngô Không đại sư nổi giận, giơ cây thiền trượng lên hét lớn :

- Nếu người không nhường đường thì đừng trách ta trở mặt.

Ngọc Chánh Tử thấy nét mặt giận dữ của ông thì biết là sau khi nghe tin biết bệnh tình của Thanh Loan không sao chữa được thì đầu óc ông điên cuồng, thần trí rối loạn. Nếu để ông đi đến Thiên Long Bang đánh với Hồ Nam Bình thì ắt mang họa. Vì Thiên Long Bang là một phái võ lớn nhất trên chốn giang hồ, vào đó chẳng khác nào đem thân nạp vào hang cọp.

Nghĩ như thế, bà quyết định không để cho Ngô Không đi đâu cả liền vung kiếm chặn trước ông, nói lớn :

- Xin đại sư hãy bình tĩnh xét lại cho kỹ. Đại sư đến Thiên Long Bang ắt dữ nhiều lành ít. Nếu đại sư có bề nào thì chẳng lẽ chúng tôi khoanh tay làm thỉnh sao. Hiện giờ Thanh Loan bệnh tình trầm trọng, chúng ta đợi khi nào Thanh Loan mạnh, sư huynh tôi về thì đại sư muốn gì cũng được. Hơn nữa đại sư đã cho Thanh Loan nhập vào môn phái Côn Luân rồi thì mọi việc chúng tôi không thể nào...

Bà ta chưa dứt lời thì Ngô Không đại sư cười lên ha hả nói lớn :

- Phải rồi ! Chắc Thanh Loan đã tới số nên trời mới khiến nó nhập vào môn phái Côn Luân.

Ngọc Chánh Tử nét mặt bỗng nhiên xám lại nói :

- Tại sao đại sư lại nghĩ như vậy ? Môn hạ đệ tử của phái Côn Luân xưa nay chưa bao giờ bị bỏ rơi. Hơn nữa chúng tôi đâu có bắt buộc Thanh Loan phải nhập vào phái Côn Luân ?

Lâm Ngọc Bích thấy sư phụ giận dữ tỏ thái độ bất nhã, vội bước đến cúi đầu thưa :

- Thưa sư phụ ! Sư bá vì tâm thần rối loạn, nói ra những lời không nghĩ kỹ, xin sư phụ bớt giận.

Ngọc Chánh Tử vừa nói ra những lời bất nhã đó làm cho đầu óc đại sư càng rối loạn thêm. Ông ta vung thiền trượng đánh thẳng vào mình Ngọc Chánh Tử một nhát rồi thuận đà nhảy phóc ra ngoài chạy thẳng về phía hàng rào tre.

Ngọc Chánh Tử thấy ông xuất thủ quá lẹ, không dám khinh thường, vội né sang một bên nhường đường cho ông đi.

Ngọc Chánh Tử cảm thấy khó chịu vô cùng, thầm nghĩ :

“Nếu để lão đi trong lúc đang tức bực, tất xảy ra một chuyện không hay. Còn nếu chặn lại ắt phải có một cuộc đấu quyết liệt.”

Trong lúc bà đang hoang mang không biết phải làm cách nào thì lương tâm bà gào thét:

“Người phải chặn đường không cho lão ra đi ! Mau lên ! Mau lên ! Sao người nhẫn tâm đến thế.”

Ngọc Chánh Tử cảm thấy hổ thẹn với lương tâm nghĩ bụng :

“Ta nhất quyết giữ lão lại, không thể nào để lão đi được ! Sau này sẽ nói !”

Bà liền rút kiếm phóng mình chạy theo, chặn đầu Ngô Không lại nói :

- Nếu đại sư không chờ đại sư huynh tôi về, thì nhất định tôi không để đại sư đi một cách dễ dàng.

Ngô Không đại sư mặt hầm hầm, mắt đỏ ngầu, hét lớn :

- Nếu ta cứ đi thì người làm gì ta ?

Ngọc Chánh Tử cười, nói :

- Tôi đâu dám vô lễ! Nhưng tôi chỉ muốn lưu đại sư lại vài giờ nữa để chờ đại sư huynh tôi về rồi sẽ đi.

Ngô Không đại sư tức tối nói :

- Người liệu có thể đỡ nổi cây thiền trượng của ta không ? Nếu không hãy tránh đường cho ta đi.

Ngọc Chánh Tử biết không thể nào dùng lời khuyên giải lão được, vội vung kiếm đưa ra trước mặt, nói :

- Nếu đại sư đã nói thế, đừng trách tôi vô lễ.

Ngô Không đại sư giờ cây thiền trượng lên, rồi không biết nghĩ sao ông từ từ thả cây gậy xuống, thở dài nảo ruột, quay mình nhảy lùi lại sau mấy bước.

Ngọc Chánh Tử vội tung mình nhảy theo, chặn lại không cho ông đi.

Lúc này đại sư vì biết bệnh tình của Thanh Loan không sao chữa được nên lòng ông buồn bực vô cùng. Bây giờ lại bị Ngọc Chánh Tử theo chặn đường hoài làm cho ông nổi giận, hét lên một tiếng, vung cây thiền trượng dùng thế Kim Cương Khai Sơn nhắm ngay đầu Ngọc Chánh Tử bổ xuống.

Ngọc Chánh Tử đã đề phòng sẵn, song thấy thế đánh của ông quá mạnh vội lách mình sang một bên tránh mà không đánh trả lại.

Ngô Không tức giận, vung thiền trượng nhắm ngay bà bổ xuống lần nữa. Chỉ trong chốc lát, ông đã đánh tới năm chiêu. Những chiêu ông vừa đánh ra đều là tuyệt học bình sinh của ông. Chiêu thuật đó ở trong hai mươi bốn thức Hàng Long Trượng.

Ngọc Chánh Tử tuy tránh khỏi nhưng cảm thấy trong người hơi mệt, thầm nghĩ :

“Nếu ta không ra tay, khó mà cản trở lão được, còn phải bị thương dưới cây thiền trượng lợi hại của lão nữa.”

Nghĩ thế, bà liền dùng Phân Quang Kiếm Pháp chém trả lại mấy chiêu thật mạnh.

Ngô Không đưa cây thiền trượng ra đỡ.

Chẳng mấy chốc, lưỡi kiếm của Ngọc Chánh Tử và cây thiền trượng của Ngô Không đã quấn nhau, phát ra những âm thanh rùng rợn.

Đấu được mười hiệp, Ngọc Chánh Tử liền sử dụng Truy Vân Thập Nhị Kiếm đánh thẳng vào ngực Ngô Không.

Ngô Không đại sư vội sử dụng thế Thần Long Xuất Vân cản thế kiếm của Ngọc Chánh Tử, đồng thời thuận tay đánh trả lại một đòn.

Ngọc Chánh Tử vừa đánh ra thế Xuyên Vân Khai Nguyệt thì lòng đã lo ngại, sợ rủi đã thương lão thì nguy, cho nên bà vội biến thế công thành thế thủ.

Nào ngờ lão hòa thượng kia lại dùng tuyệt học đánh xuống một nhát như trời giáng, làm cho bà thiếu chút bị gãy bả vai. Bà vội lui ra sau năm bước để tránh.

Ngọc Chánh Tử thấy vậy tức giận nghĩ thầm :

“Nếu ta không ra tay, cứ nhường nhịn hoài thì không thể nào giữ lão được mà còn làm cho lão khinh kiếm pháp phái Côn Luân.”

Ngọc Chánh Tử liền tung ra một lúc hai chiêu trong Truy Vân Thập Nhị Kiếm là Khởi Phụng Hoàn Long, Huyền Phong Hoàn Liễu đánh tới. Lưỡi kiếm của bà biến hóa như rồng bay phượng múa, gió thổi vù vù nhắm ngay phía Ngô Không dồn về.

Ngô Không bị thế kiếm độc ác của Ngọc Chánh Tử đẩy lui ra sau hơn năm bước. Ông

ta càng nổi nóng, thần trí rối loạn hơn, vung thiền trượng nhắm vào người Ngọc Chánh Tử đánh tới.

Bỗng nghe bên tai văng vẳng có tiếng một thiếu nữ la thất thanh:

- Sư bá ! Tại sao lại đánh với sư phụ con ?

Ngô Không đại sư giật mình quay lại thì thấy Thanh Loan cùng với Bạch Vân Phi, hai người kẻ vai đứng ngoài tuyết lạnh. Nét mặt Thanh Loan lúc này đã đỏ hồng hào. Làn tóc mây óng ả lướt theo chiều gió bay phất phới.

Cơn giận nổi lên làm cho tâm thần lão rối loạn, nhưng khi lão thấy Thanh Loan, hình như có một sức vô hình nào cản ông lại, làm cho ông không sao sử dụng võ công được nữa, và thần trí dần dần tỉnh lại.

Ông vội ném cây thiền trượng, đánh thót một cái, đã đi ra chỗ Thanh Loan đang đứng. Nắm lấy tay nàng âu yếm, hỏi :

- Loan nhi! Con... đã lành bệnh rồi sao ?

Thanh Loan nháy thốc vào lòng ông, ngửa mặt nhìn ông nũng nịu nói :

- Tài năng của Đại tỷ tử con thật trên đời này không ai bằng. Bệnh tình của con không hy vọng sống được nữa, thế mà tỷ ấy đã ra công cứu con lành bệnh đó.

Dứt lời, nàng hỏi Ngô Không :

- Ban này sư bá đấu võ với sư phụ của con là đùa hay thật ?

Ngô Không đại sư nghe Thanh Loan hỏi nét mặt bỗng đỏ bừng, nói lấp bắp :

- Sư bá đấu... với...

Bạch Vân Phi cướp lời Ngô Không nói :

- Có chuyện gì bất ý mà đại sư tỏ thái độ như vậy? Rủi mà đại sư đả thương sư phụ của Loan muội thì đại sư tính sao ? Đại sư đã lớn rồi mà còn nóng tánh quá !

Mấy câu nói vừa rồi đã làm cho Ngô Không và Ngọc Chánh tử mặt đỏ phừng phừng.

Bạch Vân Phi thấy hai người đều bất bình trước câu nói của nàng thì hối hận, bước đến nói :

- Văn bối thất lễ, lỡ nói quá lời, và không xem kỹ trong người Loan muội, đã sơ ý làm cho đại sư và tiền bối suýt nữa hại nhau, xin hai vị tha thứ cho.

Ngọc Chánh Tử nghe Bạch Vân Phi nói thế thì mặt bà dịu lại, cười hỏi Bạch Vân Phi :

- Không biết hiện giờ bệnh của Thanh Loan đã bớt hẳn chưa ? Các huyết đạo thông chưa ?

Bạch Vân Phi mỉm cười đáp :

- Loan muội tuy được người ta đánh thông tám kinh mạch, nhưng chưa đuổi hết âm hàn trong kinh mạch, vì âm hàn đã tập trung vào lục phủ ngũ tạng, động ở đó không thể nào đẩy ra được. Tôi đã tìm cách ép tan âm hàn ra khỏi lục phủ ngũ tạng song không làm sao đưa ra khỏi thân thể.

Ngô Không nóng lòng vội hỏi :

- Như vậy cô nương cũng không thể nào chữa được bệnh cho Loan nhi ?

Bạch Vân Phi đắm chiêu nhìn vào người Thanh Loan một lúc, rồi đáp :

- Tôi vì công lực còn non, không thể đánh tan âm hàn ra được. Hiện giờ tôi có một việc cần nhờ hai vị. Chẳng biết hai vị có vui lòng không ?

Ngô không đại sư nói :

- Xin Bạch cô nương cứ chỉ bảo, bản tăng nguyện xin làm vừa lòng.

Bạch Vân Phi nói :

- Âm hàn còn trong vào người của Loan muội, thấm vào nội phủ, cho nên dầu có linh dược cũng không làm sao đưa âm hàn ra khỏi thân thể. Nhưng chuyện này phải mất thời gian năm ngày và rất nguy hiểm. Thời gian năm ngày đó, trong lúc tôi đang vận công chữa thương, điều tối kỵ nhất là không được người nào đến làm rộn. Nếu có người làm rộn, chẳng những Loan muội thiệt mạng, mà mạng tôi cũng khó bảo toàn. Tôi nhờ hai vị canh chừng nơi này đừng cho ai vào cả, để tôi có thì giờ chữa thương cho Loan muội. Nếu không dùng phép này, tôi chắc trong vòng vài ngày nữa, bệnh sẽ tái phát, không thể nào cứu nổi nữa.

Ngô Không hòa thượng nghe Bạch Vân Phi nói thế, liền đưa mắt nhìn Ngọc Chánh Tử như hỏi dò ý kiến, và nói :

- Bản tăng xin nguyện làm theo đúng lời của Bạch cô nương.

Ngọc Chánh Tử cũng cười nói :

- Thanh Loan đã gia nhập vào môn phái Côn Luân, tất nhiên tôi phải có bổn phận bảo vệ. Trong lúc nó lâm bệnh, chẳng lẽ tôi lại khoanh tay chịu hay sao ? Vậy đại sư hãy gọi thêm đệ tử của tôi nữa, đến canh phòng cẩn thận trong năm ngày đó.

Bạch Vân Phi mỉm cười nói :

- Đông người không ích gì, chỉ cần hai vị mà thôi. Bây giờ xin phiền tiên bối sắm sửa ít thực dụng. Tôi bắt đầu vào việc chữa thương cho Loan muội ngay.

Thanh Loan này giờ đứng trong lòng Ngô Không, nghe Bạch Vân Phi nói thế, hai dòng lệ chảy xuống gò má, nàng chạy lại bên Bạch Vân Phi nói :

- Đại tỷ tỷ đối xử với muội thật tốt, ơn này không biết chừng nào muội đáp lại cho được

Bạch Vân Phi không nói, chỉ mỉm cười đưa mắt quan sát sắc diện của Thanh Loan, thấy vẻ mặt nàng nửa buồn nửa vui, lòng thầm nghĩ:

“Người mang bệnh nặng đang đứng trước mặt ta là tình địch lớn nhất trong đời ta. Hơn nữa tình Quân Vũ đối với nàng rất sâu đậm, nếu ta ra tay cứu nàng sống thì chắc là Quân Vũ không thể nào yêu ta ! Nhưng nếu ta không cứu nàng thì một ngày kia, rủi nàng chết đi, chưa chắc Quân Vũ yêu ta.”

Bao nhiêu ý nghĩ ghen, hờn, tức, thương quay cuồng trong đầu óc nàng, làm cho nàng đờ người ra.

Thanh Loan thấy Bạch Vân Phi mặt đổi qua nhiều trạng thái, thất kinh quay lại hỏi :

- Đại tỷ tỷ ! Tỷ nghĩ gì vậy ?

Bạch Vân Phi giật mình quay lại mỉm cười đáp :

- Tỷ đang nghĩ về việc của Quân Vũ ! Chẳng biết có chuyện gì xảy ra không ? Tại sao đến bây giờ vẫn không về để cho muội yên tâm dưỡng bệnh.

Thanh Loan về một buồn bã nói :

- Đến hôm nay mà Vũ ca vẫn chưa về thì chắc đã gặp nạn rồi, ước chi muội không đau thì cùng tử đi tiếp cứu cho Vũ ca thì hay biết bao!

Bạch Vân Phi nghe Thanh Loan nói, lạnh lùng đáp :

- Nếu muội đi tìm Vũ ca thì dắt tử theo làm gì cho bận rộn?

Lý Thanh Loan không biết vì sao đột nhiên Bạch Vân Phi lại có cử chỉ như vậy, nhưng thật thà hỏi:

- Tử tử ! Không biết này giờ muội có nói gì sai lầm làm cho tử giận không ? Muội xin tử tha lỗi cho.

Chẳng biết Bạch Vân Phi đã nghĩ gì mà đôi má nàng đỏ bừng.

Nàng từ từ dịu lại mỉm cười, nắm lấy tay Thanh Loan khẽ nói :

- Tử nói chơi với muội một chút cho vui thôi, chứ muội có nói gì sai đâu ! Thôi, đợi khi nào muội lành bệnh thì hai ta cùng đi tìm Vũ ca của muội.

Dứt lời, nàng dắt Thanh Loan vào phòng.

Ngọc Chánh Tử gọi Lâm Ngọc Bích bảo. :

- Người hãy mau sắm một ít thức ăn đủ dùng trong năm ngày đem vào cho Thanh Loan.

Lâm Ngọc Bích cúi đầu tuân lệnh đi thẳng vào trong.

Ngô Không đại sư bước đến bên mái hiên đứng canh chừng. Tâm hồn như nặng trĩu dĩ vãng

Một lúc lâu, Lâm Ngọc Bích bưng ra một số đồ ăn đưa vào phòng cho Thanh Loan.

Bạch Vân Phi cho Thanh Loan ăn xong, nàng bắt đầu chữa bệnh.

Bạch Vân Phi bảo Thanh Loan quay đầu vào vách, quay lưng ra ngoài, rồi nàng từ từ ngồi xuống sau lưng Thanh Loan.

Nàng truyền thụ môn Huyền Môn Hô Hấp Dẫn Đạo cho Thanh Loan, đưa tay nắm chặn lấy Mạng Môn huyết, rồi im lặng vận nội lực truyền vào khắp châu thân cho Thanh Loan

Lý Thanh Loan theo lời chỉ dẫn của Bạch Vân Phi mà làm. Phút chốc đã chữa đến tử huyết, Bạch Vân Phi khẽ dừng tay lại nói với Thanh Loan :

- Bây giờ muội có thể tạm ngừng hành công, nhắm mắt lại nghỉ một chút. Nhưng muội phải nhớ kỹ, bất cứ đau khổ đến đâu muội cũng phải dẫn tâm mà chịu, đừng phân tâm nghĩ đến chuyện gì cả.

Thanh Loan theo lời nhắm mắt nghỉ ngơi. Qua một lúc nàng cảm thấy đỡ đau rất nhiều.

Cứ thế Bạch Vân Phi chữa đến ngày thứ ba, bệnh của Thanh Loan đã bớt, nhưng vẫn không sao loại bỏ được âm hàn trong người, mà chân khí của nàng đã mất khá nhiều.

Qua ngày thứ năm, âm khí trong người Thanh Loan đã ra ngoài được sáu bảy phần. Ngặt vì trong mấy ngày đó, nội công của Bạch Vân Phi còn non kém, không sao đánh ra được hết, nên lúc này Bạch Vân Phi chân khí giảm rất nhiều không thể chữa nữa được. Nàng đành phải nghỉ tay một chút, ôn lại những khẩu huyết và thuật Huyền Môn Hô Hấp Dẫn

Đạo, dưỡng sức rồi mới bắt đầu chữa lại.

Bạch Vân Phi cố đánh âm hàn ra. Cho đến trưa ngày thứ sáu thì công việc gần hoàn thành, nàng mới nghỉ tay, ngẩng đầu lên, quay mình lại hít vào vài hơi dưỡng sức, tươi cười nói với Thanh Loan :

- Bệnh của muội bây giờ đã bớt nhiều rồi, chỉ cần hết giờ Ngọ này nữa là âm hàn trong người đã ra hết, và lành bệnh.

Thanh Loan mỉm cười nói :

- Nếu vậy bây giờ chúng ta có thể đi tìm Mã huynh được chẳng?

Dứt lời, nàng quay mình lại. Nào ngờ mới quay mình đã chạm phải vào đầu Bạch Vân Phi, làm cho nàng ré lên một tiếng thất thanh.

Thanh Loan giật mình quay lại thì thấy nét mặt hồng hào của Bạch Vân Phi lúc này đã biến thành tái nhợt, trông vào như một người đã mất hết sinh lực. Nàng cảm động vội nói :

- Đại tỷ tỷ ! Muội không muốn chữa bệnh nữa !

Bạch Vân Phi biết nàng thấy mình mất nhiều nguyên khí, nên không muốn làm cho mình phải nhọc nữa, nên mỉm cười nói :

- Loan muội hãy để tỷ chữa cho lành bệnh, nếu không hàn khí còn tích đọng trong người, một khi đã tái phát thì không thể nào chữa được nữa.

Thanh Loan động lòng nói :

- Tỷ tỷ vì muội mà nhọc lòng đến nỗi chân khí trong người đã mất hết thì lương tâm muội không thể nào chịu được.

Bạch Vân Phi thấy nàng nói năng thật thà nên an ủi :

- Tỷ không sao cả ! Chỉ mệt một chút mà thôi ! Trong vài ngày là tỷ có thể phục hồi được ngay. Muội hãy để cho tỷ chữa thêm lần nữa, nếu không uống công tỷ chữa đến đây mà còn để cho muội sau này bị âm hàn đọng trong người tái phát thì dầu có trời cũng không cứu nổi.

Thanh Loan nghe nói, hai mắt đầm lệ, quay đầu vào trong vách theo lời dạy hành công. Bạch Vân Phi ngồi lên, lặng thinh ôn lại những khẩu huyết, cố giúp cho nàng lành bệnh.

Qua một lúc, trên mặt Thanh Loan mồ hôi bắt đầu toát ra, cả thân mình nàng mồ hôi ướt đầm cả quần áo.

Trong cảnh yên lặng đó, đột nhiên phát ra một tiếng thét kinh hồn. Kế đó, lại có tiếng binh khí chạm nhau leng keng và cửa phòng mở bật ra. Một bóng người từ ngoài xông vào, tay cầm cây Kim Hoàn Kiếm.

Thanh Loan giật mình, quay đầu lại thì thấy người ấy là Tô Hùng đang xông đến. Nàng thất kinh sắp la lên thì Bạch Vân Phi đã hấp tấp chỏ miệng vào tai gần từng tiếng :

- Mau nhắm mắt lại mà hành công như thường. Đừng để tâm thần rối loạn thì nguy đến tánh mạng đó.

Thanh Loan bị Bạch Vân Phi hét vào tai. Nàng biết có chuyện nguy hiểm nên không dám cãi lời, vội quay đầu vào vách, hành công như cũ.

Tô Hùng vừa nhảy vào phòng, thấy một chàng thanh niên áo xanh đang ngồi trên giường, dùng tay điểm huyết trước ngực nằng, làm cho chàng nổi ghen, xông đến dùng kiếm chém tới một nhát nhanh như chớp.

Tô Hùng chỉ thấy chàng trai đó lách mình một cái, rồi vẫn ngồi yên. Hình như không có chuyện gì quan trọng.

Chàng nổi giận, vung tay mặt điểm vào huyết Mạng Môn, tay trái vung kiếm chém tới, khí thế rất hùng mạnh. Nhưng chàng vừa xuất thủ thì đã bị Ngô Không từ bên ngoài nhảy vào vung thiết trượng dùng thế Truy Ba Tổng Chung đánh thẳng vào người Tô Hùng một nhát mạnh như vũ bão.

Tô Hùng nghe hơi gió thì thất kinh, lách mình sang một bên tránh khỏi, đồng thời dùng thế Ngũ Hành Hóa Vị. Thế này rất mạnh và tinh diệu vô cùng. Chàng vừa xuất thủ đã đánh lui Ngô Không ra ba bước. Thừa thế chàng tung mình nhảy tới, chộp lấy cây thiền trượng của Ngô Không.

Ngô Không đại sư lúc này đã thử qua vài chiêu với Tô Hùng ở ngoài cửa. Ông thấy lối đánh của chàng kỳ lạ, không biết đường nào lường trước được nên lúc mới bước chân vào phòng ông đã chuẩn bị sẵn sàng, nhưng vẫn bị Tô Hùng chộp lấy cây gậy. Tuy nhiên, ông là một tay lão luyện giang hồ, đâu chịu lép vế, liền vận sức vào hai cánh tay giật mạnh một cái.

Đột nhiên, ông giật mình cảm thấy hai bàn tay tê buốt, vội dùng thế Không Minh Quyền đánh tổng vào ngực Tô Hùng rồi thả cây thiền trượng ra. Nếu không buông cây thiền trượng ắt ông phải bị nội thương không nhẹ.

Tô Hùng không ngờ lão thả cây thiền trượng mà còn đánh tới một đòn, làm cho chàng không kịp phòng bị, phải lùi ra sau mấy bước.

Ngô Không thừa thế, dùng chân mặt đá tới một cước, đồng thời đưa tay mặt ra chộp lấy đầu gậy giật mạnh một cái.

Lối xuất thủ của ông thật lạnh lẽo! Tô Hùng đành phải thả thiền trượng để thủ thế.

Nhưng chàng là người gan dạ, đâu chịu nhường nhịn ai, chàng vội luôn tay xuống, dùng một chiêu trong quyển vũ thư chộp lấy chân Ngô Không đánh tổng tới một chưởng.

Ngô Không bị mất thăng bằng, văng ra sau, ngã xuống đất một tiếng "bịch".

Ngô Không đại sư định thần, lại trầm nghĩ :

“Võ công của tên này khá cao, nếu ta nằm đây ắt phải mang họa.”

Nghĩ vậy, ông liền cầm lấy thiền trượng, vận nội lực đánh thót một cái, thân mình ông đang ngã nằm, bỗng nhiên đứng dậy thừa lúc Tô Hùng sơ ý ông dùng cây thiền trượng sử dụng chiêu Triều Phát Nam Hải đánh thẳng vào người Tô Hùng.

Tô Hùng thất kinh, trầm nghĩ :

“Lão hòa thượng này nội công thâm hậu, lại nhiều kinh nghiệm, nếu ta không dùng độc thủ, ắt không thể nào thủ thắng được.”

Chàng liền vung tay dùng thế Phong Vân Đoạn Thảo đánh thẳng vào Mạch Môn của ông.

Ngô Không đại sư thấy chưởng phong của Tô Hùng phóng tới, vội né mình tránh khỏi, vung thiền trượng đánh lại một lúc hai chiêu.

Tô Hùng thấy cây thiền trượng của Ngô Không đánh thẳng tới. Chàng vội né mình sang một bên, rồi thuận tay chop lấy đầu gậy của Ngô Không.

Mỗi người cầm một đầu gậy, cách nhau chừng một thước rưỡi vận dụng toàn lực vào cánh tay để giật lấy cây thiền trượng.

Trông vào lối đánh của hai người, thật rùng rợn ! Nếu sơ ý một chút có thể thiệt mạng ngay. Vì lối đánh này phải vận dụng thân pháp lợi hại vô cùng.

Hai bên đang hăng say đấu chiến, thì đột nhiên thấy nét mặt Tô Hùng có vẻ sợ sệt. Vì nội công của chàng kém hơn Ngô Không khá xa.

Ngô Không đại sư thấy thắng thế, vội vận thêm nội lực quyết một mất một còn với Tô Hùng.

Tô Hùng học được quyển vũ thư của Tam Âm Thần Ni, tuy võ công lợi hại, song nội lực làm sao bì nổi với Ngô Không là một con người luyện đã mấy mươi năm. Tuy vậy, Tô Hùng là một con người đầy lòng tự ái, quyết không chịu lép vế. Chàng đánh với Ngô Không, nhưng thỉnh thoảng lại liếc mắt nhìn lên giường Thanh Loan, xem chàng trai kia đang làm gì.

Chàng thấy chàng trai áo xanh đó cứ ngồi yên, tay bấm vào Mệnh Môn huyết của Thanh Loan, vẻ mặt trầm tư như không có chuyện gì xảy ra. Chàng liếc nhìn Thanh Loan, thấy mình nàng mồ hôi ra ướt đầm, nét mặt trầm lặng chẳng khác chàng trai áo xanh đó.

Lúc đầu Tô Hùng tưởng chàng trai đó hại mạng Thanh Loan, nhưng lúc này chàng biết mình đã lầm.

Bỗng chàng sực nhớ lại :

“Ta đã đánh thông được tám kinh mạch trong người Thanh Loan, tại sao bệnh nàng không bớt ? Thật là...”

Trong lúc đang giao đấu lại suy nghĩ chuyện khác nên tâm hồn bị chi phối, chàng bị Ngô Không đánh tống một chưởng dồn chàng vào một góc phòng.

Cách đánh này sức mạnh như vũ bão. Tô Hùng sức tỉnh thì đã muộn, không thể nào trở tay kịp. Chàng đành phải né mình sang một bên, buông thiền trượng, dùng tay trái quét ngang một chiêu để thủ thế và thuận đà nhảy ra phía cửa, mà đôi mắt vẫn chăm chăm nhìn Bạch Vân Phi và Thanh Loan.

Ngô Không giật được cây thiền trượng xuất một chiêu trong La Hán Thập Bát Chưởng nhắm tay Tô Hùng đánh tống ra ngoài.

Tô Hùng vội rút cây Kim Hoàn Kiếm, đỡ vệt cây thiền trượng một bên. Hai vũ khí chạm nhau thoát ra một tiếng "keng" rợn người.

Ngô Không đại sư đã biết bản lĩnh của Tô Hùng rất cao thâm, thâm nghĩ :

“Võ công của tên này lợi hại lắm, biến hóa vô thường, không thể thắng hẳn trong giây lát. Hơn nữa, đang lúc Thanh Loan và Bạch Vân Phi cần yên tĩnh để chữa bệnh, nếu ta giao đấu ở đây, ắt gây nguy hiểm cho họ.”

Nghĩ thế, ông vội thu thiền trượng về, đứng ngay cửa không cho Tô Hùng vào nữa.

Tô Hùng thấy vậy cũng thu kiếm, đứng nhìn sững vào chỗ Thanh Loan đang nằm. Bỗng cất tiếng hỏi Ngô Không :

- Chàng thư sinh kia đang làm gì vậy ? Có phải đang chữa bệnh cho Thanh Loan chăng?

Ngô Không đại sư đáp.

- Người ta làm gì mặc kệ họ ! Người hỏi để làm gì ?

Tô Hùng cười nhạt nói ;

- Ta hỏi để biết người đó đã chữa bệnh cho Thanh Loan hay không ? Nếu phải thì ta khỏi tốn công giúp đỡ. Thôi xin chào!

Vừa dứt lời, chàng nhẩy phóc ra khỏi cửa.

Ngô Không nghe chàng nói thế, vội đến trước cửa chặn lại nói :

- Nếu vậy người đến đây với mục đích cứu Loạn nhi, chớ không phải có ác ý sao ?

Tô Hùng cười nhạt nói :

- Nếu ta có ác ý thì Thanh Loan đã chết mất còn đâu sống đến bây giờ ?

Ngô Không chưa kịp đáp thì đằng sau có giọng nói trong trẻo đưa đến :

- Phải rồi, nếu không nhờ người đả thông kỳ kinh bát mạch trong người Loạn muội, thì đâu đến nỗi phải bị âm hàn nhập vào tim, thương thế trầm trọng như ngày hôm nay ?

Tô Hùng quay đầu lại thì thấy người nói lại là chàng thanh niên mặc áo xanh đang chữa bệnh cho Thanh Loan lúc nãy. Không biết chàng đã ra đây bao giờ mà không ai hay biết gì cả.

Dáng điệu thanh niên ấy có vẻ mệt mỏi, nhưng đôi mắt nhìn vào chàng, tỏ ra ngạo nghễ.

Tô Hùng nổi giận "hừ" một tiếng, tiến thêm mấy bước, định ra tay nhưng nhớ lại lúc nãy chàng đã dùng độc thủ mà chàng thanh niên ấy chỉ né qua đã thoát khỏi. Lòng chàng còn đang ái ngại lo sợ, thì đột nhiên sau lưng có tiếng hét lạnh lạnh.

Ngọc Chánh Tử đã đến từ lúc nào, đang vung kiếm chặn lối ra.

Chàng giật mình suy nghĩ :

“Một mình lão hòa thượng và Ngọc Chánh Tử e chưa chắc ta đã đấu lại, huống hồ còn có chàng thanh niên áo xanh võ nghệ cao cường này! Nếu ta gây sự ắt mang họa vào thân.”

Nghĩ như vậy, chàng từ từ ra khỏi cửa. Ngọc Chánh Tử nổi giận, rút kiếm chém tới mấy nhát, gió lộng vù vù như vũ bão.

Tô Hùng không dám khinh thường, vội rút Kim Hoàn Kiếm, đỡ thanh kiếm của Ngọc Chánh Tử, đồng thời thuận tay đánh tới một lúc ba chiêu làm cho Ngọc Chánh Tử bối rối, không biết lối nào tránh né cả.

Bạch Vân Phi thất kinh, hét lên một tiếng, quên cả mình đang bị hao mất chân khí, nhẩy thốc đến, chop lấy thanh Kim Hoàn Kiếm của Tô Hùng giật lại.

Ngọc Chánh Tử bị thế kiếm vây khốn, được Bạch Vân Phi giải cứu nên thừa cơ hội lùi ra sau mấy bước.

Bạch Vân Phi thấy Ngọc Chánh Tử lùi ra, liền nhẩy xông vào vòng chiến.

Tô Hùng mặt đầy sát khí, vung Kim Hoàn Kiếm chém sả vào đầu Bạch Vân Phi một lúc ba chiêu rất ác liệt.

Bạch Vân Phi lách mình tránh mấy thế kiếm, dùng tay mặt chop lấy cánh tay của Tô Hùng một cách dễ dàng.

Tô Hùng là một con người đầy lòng tự ái, không bao giờ chịu phục ai cả, vội đổi sang chiêu khác, dùng tay mặt đánh tổng tới một chưởng đồng thời, vung kiếm chém thẳng vào đầu Bạch Vân Phi. Chỉ trong nháy mắt chàng đã giải được nguy.

Bạch Vân Phi tung chân nhảy theo luồng kiếm, nhõn nhợ trước mắt, làm cho Tô Hùng nổi giận.

Chàng tung lưỡi kiếm chém tới, ánh sáng loang loáng như chớp chém bên tả, đâm bên hữu, lúc công lúc thủ, thật vô cùng lợi hại.

Nhưng Bạch Vân Phi đâu phải tay vừa. Nàng bay lượn theo luồng gió của lưỡi kiếm, trông thật đẹp mắt.

Đến như Ngô Không và Ngọc Chánh Tử võ công dường ấy, mà trông thấy chân pháp của nàng cũng phải lóe mắt.

Bỗng nghe một tiếng "hự", Tô Hùng từ trong vòng chiến vắng ra gần nửa trượng, loạng choạng muốn té.

Bạch Vân Phi tuyệt không bỏ lỡ cơ hội, liền tung chân nhảy theo, dùng tay điểm vào huyệt Khúc Trì của đối phương, đồng thời tay trái tổng ra một chưởng.

Tô Hùng thấy thế vội dùng tay vệt ngang và bế các huyệt đạo lại nhưng không kịp.

Chàng thấy lối đánh của Bạch Vân Phi quả là kỳ dị, từ thuở bé đến giờ chưa thấy nên chàng không dám chống cự, co chân nhảy ra khỏi cửa chạy biến dạng.

Bạch Vân Phi không muốn đuổi theo, vội thu chưởng về.

Ngọc Chánh Tử và Ngô Không đại sư thấy Tô Hùng thua bỏ chạy vội vã bước vào hỏi:

- Bạch cô nương có sao không ?

Bạch Vân Phi nói :

- Không hề chi !

Dứt lời, nàng bước lại bên Thanh Loan, ngồi xếp bằng vận công giải huyệt.

Lúc ấy Thanh Loan quay mặt ra, nét mặt hồng hào như xưa mỉm cười hỏi Bạch Vân Phi :

- Tô Hùng đang đấu với tử, tại sao lại bỏ chạy như vậy ?

Bạch Vân Phi mỉm cười đáp lời :

- Tên đó rất xấu, ngày sau nếu có gặp hắn thì muội nên cẩn thận. Lúc ở Kỳ Liên Sơn nếu tử đến trễ một chút thì muội đã bị...

Không biết tại sao nàng nói chưa dứt câu đã ngừng lại, làm cho Thanh Loan thấy vậy nóng lòng hỏi :

- Muội đã sao hử tử ? Hắn là bạn tốt của Vũ ca mà ! Tử nói như vậy không sợ Vũ ca buồn sao ?

Bạch Vân Phi thấy Thanh Loan tâm địa thuần hậu, coi lòng dạ người cũng như của

mình, nàng khẽ thở dài một tiếng, hai mắt từ từ nhắm lại để dưỡng sức và lấy lại chân khí.

Bạch Vân Phi vì chữa thương cho Thanh Loan nên đã hao mất chân khí khá nhiều, tiếp đến lại phải đấu với Tô Hùng một trận, nên chân tay và thân thể nàng lúc này rã rời, nếu gặp địch vào nữa thì không còn đủ sức chống lại nữa. Nàng ngồi im lìm, hai mắt nhắm nghiền như một nhà tu.

Thanh Loan thấy Bạch Vân Phi lim dim đôi mắt, đoán biết nàng đang vận công nên không dám hỏi nữa, rón rén nhảy xuống giường chạy thẳng về phía Ngô Không đại sư, ngồi vào lòng. Ngô Không đại sư thấy tinh thần nàng đã trở lại minh mẫn, ông sung sướng quá, cười ha hả, nói :

- Loan nhi ! Con đã lành bệnh rồi sao ?

Thanh Loan khẽ gật đầu, đưa mắt nhìn quanh không thấy Huyền Thanh đạo trưởng, Ngọc Chánh Tử và Lâm Ngọc Bích, nên hỏi :

- Đại sư bá, sư phụ và Bích sư tỷ của con đâu, sao không thấy ở đây ?

Ngô Không thở dài than :

- Đại sư bá của con cùng Ngọc Tiêu Tiên Tử rủ nhau tìm chỗ vắng người mà đấu võ. Đã mấy ngày rồi mà vẫn chưa thấy về. Sư phụ con thấy con lành bệnh nên mới đi tìm đại sư bá rồi. Còn sư tỷ con mới thấy chạy theo Tô Hùng, nhưng ta không biết chạy đi đâu.

Thanh Loan ngẩng mặt lên nhìn Ngô Không một lúc, hai dòng lệ từ từ rơi xuống má, nói :

- Sư bá ! Bây giờ con phải đi tìm sư phụ, đại sư bá và Bích sư tỷ, vậy nhờ sư bá ở lại chăm sóc dùm Đại tỷ tử con.

Ngô Không nghe nói động lòng, than :

- Thương thế của con mới lành, đi sao tiện. Vậy con hãy ở lại săn sóc Đại tỷ tử của con, để ta đi thế cho.

Dứt lời, Ngô Không quay mình đánh thót một cái nhảy ra khỏi phòng nhắm hướng đỉnh núi chạy như bay.

Thanh Loan vội vã chạy theo, nhưng nàng ra khỏi phòng thì đã không thấy hình dáng của Ngô Không đâu cả. Nàng đứng trơ người ra, khóc đến nỗi ngất đi lúc nào không hay biết.

Đến khi tỉnh dậy, nàng cảm thấy hơi lạnh, vội lấy tay sờ lên mình thì tuyết đã đóng đầy. Nàng nhớ đến Bạch Vân Phi đang bị bệnh không biết có ai đến quấy rầy không nên vội vã chạy về phòng.

Nhắc lại Tô Hùng bị Bạch Vân Phi dùng độc thủ đánh bị thương, thất kinh vội bỏ chạy ra khỏi phòng, xuyên qua vườn mai nhắm đỉnh núi cao tiến bước.

--- oOo ---